



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **R. S.**, zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2014, č. j. OAM-388/ZA-ZA08-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Za žalobní body označil zákonná ustanovení, která dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil, konkrétně uvádí § 3 správního řádu v souvislosti s § 12, § 14, § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že žaloba bude doplněna prostřednictvím právního zástupce, o jehož ustanovení současně žádá. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Dále namítá porušení

ustanovení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Rozhodující příčinou problémů žalobce v zemi původu byla skutečnost, že se obával o svůj život. Je si vědom své branné povinnosti, nicméně pokud s postupem nesouhlasí, není jeho povinností položit život kvůli politickému rozhodnutí. Možnost odmítnutí boje přitom nepřipadá v úvahu. Důvodem, pro který žalobce žádá o mezinárodní ochranu, je existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu, je zcela irelevantní, zda konflikt probíhá pouze v některých částech Ukrajiny. Jestliže Dekrety prezidenta byla upravena mobilizace, pak je zřejmé, že odvodní povinnost se týká vymezeného okruhu osob bez zřetele na to, z jaké oblasti země pocházejí. Žalobce pak nesouhlasí s žalovaným ani v tom, že situace na Ukrajině nenaplnuje definici ozbrojeného konfliktu, žalobce nehodlá být dalším z těch, kteří ztratí život pro politické rozhodnutí představitelů Ukrajiny. Podle žalobce hranice mezi mezinárodním konfliktem a vnitřním konfliktem země byla již dávno překročena a je zřejmé, že konflikt je řešen v mezinárodním měřítku. Ochrana lidského života je prioritní, je zřejmé, že ekonomické nástroje mezinárodní ochrany politického vedení Ukrajiny selhávají. Přestože v zemi existuje profesionální vojenská ozbrojená síla, je zřejmé, že mimořádnými rozhodnutími jsou rozšiřovány její řady o osoby, které nemají dle zákonů Ukrajiny odvodní povinnost, když nebylo dosud rozhodnuto o povinné vojenské službě, poslední odvody se uskutečnily v rámci takové dříve platné povinnosti v říjnu 2013. Právní úpravu ohledně branné povinnosti tak správní orgán nedostatečně zhodnotil, když se omezil pouze na konstatování existence Dekretů prezidenta bez vztahu k obecné právní úpravě na Ukrajině. Žalobce navrhl provést důkaz aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015. Pokud jde o neudělení humanitárního azylu, žalovaný pochybil, neboť překročil meze správního uvážení a nepřihlédl k sociální situaci žalobce, který sice uvedl, že je zdravý, nicméně v případě návratu by byl bezdomovcem (s otcem se nestýká, matka, bratr a sestra žijí v ČR a babička spíše potřebuje pomoc jiného, než by ji mohla poskytnout sama). Pokud jde o doplňkovou ochranu, žalovaný zcela nesprávným způsobem posoudil nebezpečí vzniku vážné újmy s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině. Žalobce je tedy i nadále přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu dle § 14 či § 14a zákona o azylu.

Žalobce dále, přestože žaloba byla v soudem stanovené lhůtě řádně doplněna jemu ustanovenou zástupkyní, sám doručil soudu dne 7.5.2015 „druhé“ doplnění žaloby. Zde opětovně nesouhlasí s hodnocením bezpečnosti situace na Ukrajině v žalobou napadeném rozhodnutí a jeho závěrem, že se nejedná o vnitřní ozbrojený konflikt, když dle vyjádření Amnesty International a Mezinárodního výboru Červeného kříže, ale i podle organizace Human Rights Watch a její výroční zprávy o stavu na Ukrajině ze dne 29.1.2015, je situace považována za vnitřní ozbrojený konflikt a na obou stranách konfliktu dochází k porušování mezinárodního práva v oblasti humanitární a vojenské (odkázal na příslušné internetové odkazy v angličtině). Žalobce k tvrzení žalovaného, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech a že své aktuální potíže může řešit prostým přestěhováním, uvádí, že žalovaný celou situaci zjednodušuje. V okamžiku návratu na Ukrajinu ho vojáci odvedou a pošlou bojovat právě do těchto nebezpečných oblastí Ukrajiny. Je proto irelevantní, kde naposledy bydlel, protože nebezpečí pro něho spočívá v násilném odvedení a přinucení bojovat pod hrozbou trestního procesu a vězení. Žalovaný se pak opomenul zabývat podmínkami vykonání trestu odnětí svobody, když stav ukrajinských věznic je velmi špatný. Žalobce se domnívá, že v případě zamítnutí

žádosti o mezinárodní ochranu dle § 12 zákona o azylu, mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Správní orgán po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. K žalobním námitkám uvedl, že s žalobcem uváděným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu spočívajícím v současné bezpečnostní situaci na Ukrajině (existenci ozbrojeného konfliktu) a v obavě z nástupu do ukrajinské armády se již dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 a 5, a pokud jde o doplňkovou ochranu pak na straně 7 až 9. Žalovaný trvá na svém hodnocení současné politické, hospodářské a bezpečnostně nestabilní situace na Ukrajině prezentované v napadeném rozhodnutí tak, že v zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za pronásledování či za vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Žalobcův život ani zdraví nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země (konkrétně se jedná o Doněckou oblast a další města regionu). Lvovská oblast (kde žalobce žil) je od problematických oblastí velmi vzdálená, toto místo není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo. Ukrajinská vláda se snaží bezpečnostní problémy v této části země řešit pokojnými prostředky. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel. Tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Pokud jde o službu v ukrajinské armádě, dle ustálené judikatury NSS (např. usnesení č.j. 6 Azs 16/2012-12 ze dne 15. 8. 2012) samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu. Podle žalovaného pak návratu žalobce do vlasti nebrání ani jeho obava z povolání k aktivní účasti ve střetech se separatisty na základě povolávacího rozkazu, na základě něhož byly povolány i další osoby, nejen žalobce, ke službě v ozbrojených silách Ukrajiny. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako pronásledování ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státo-občanských povinností a stejně tak nelze za pronásledování či vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Žalobcem navrhovaný důkaz aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015 považuje za nadbytečný, rovněž i časově jde nad rámec ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že jsou u něho naplněny důvody pro aplikaci § 14 zákona o azylu, trvá na tom, že v žalobě popsané okolnosti nelze považovat za zvláštního zřetele hodné a správní orgán rozhodl správně, když humanitární azyl neudělil (strana 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ukrajinského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.8.2014 a při pohovoru provedeném téhož dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je řecko-katolického vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Na Ukrajině stále žije jeho otec (rodiče jsou rozvedeni) a babička, a to ve Lvovské oblasti. Jeho žije asi osm let v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Vlast opustil dne 22.7.2014 na platný cestovní doklad a vízum na 24 dnů, cestoval autobusem přes Polsko. ČR je jeho cílovým státem, chtěl by se naučit jazyk a ještě studovat. K důvodům odjezdu uvedl, že dne 14.7.2014 obdržel povolávací rozkaz, čekal by ho týdně výcvik a pak by ho poslali do armády. Nemůže zabíjet lidi. Na vojenskou správu se měl dostavit dne 15.7.2014, ale neučinil tak. V případě návratu se obává o život, musel by jít bojovat, tak jako se to stalo mladým mužům z jeho oblasti. Odvedli je do armády a po týdenním výcviku je poslali bojovat. Potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány ani žádné jiné problémy. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Dekretů prezidenta Ukrajiny o částečné mobilizaci č. 303/2014 z 17.3.2014 a č. 454/2014 z 6.5.2014 a o opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu č. 447/2014 z 1.5.2014, Zákona Ukrajiny č. 1240-VII o schválení Dekretu prezidenta Ukrajiny o částečné mobilizaci ze dne 6.5.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1.7.2014, Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.4.2014 a ze dne 15.6.2014, Informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) z 23.4.2014, Zprávy Evropské komise ze dne 27.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel ze dne 24.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House z ledna 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 z 21.1.2014, Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, a č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobce se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil. Sdělil, že má informace z domova, že lidé z jeho oblasti byli odvedeni bojovat do oblastí bojů. Doplnění podkladů nenavrhl, žádné námítky nevznely.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná vyjádření. Zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce namítá nedostatečné zjištění stavu věci žalovaným. Domnívá se, že důkazní řízení před správním orgánem by mělo být doplněno o zprávy nevládních organizací ohledně ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, které uvedl zejména v tzv. druhém doplnění své žaloby, které popisují, že na Ukrajině jsou

porušována lidská práva, dochází k porušování mezinárodního práva, zejména v oblasti vojenské, kdy žalobce má právo odepřít výkon vojenské služby, pokud dochází k porušování mezinárodního práva a zprávy dokazují, že v případě takového odmítnutí by byl perzekuován. V době, kdy byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, neměl uvedené zprávy k dispozici. Žalobce má za to, že žalovaný pro své rozhodnutí použil pouze zprávy vhodné pro jeho zdůvodnění a rozhodnutí, nikoliv zprávy, které by objektivizovaly celkovou situaci na Ukrajině. Žalobce namítá, že tyto zprávy měly být žalovaným provedeny, ale nepožaduje jejich provedení před soudem. Trvá na provedení důkazu aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015. K tvrzení žalovaného, že ozbrojený konflikt není rozšířen na celém území Ukrajiny a probíhá jen v Doněcké a Luhanské oblasti, žalobce namítá, že mladí muži v rámci celé Ukrajiny jsou nasazováni do bojů v uvedených oblastech a je tedy zřejmé, že tato povinnost je plošná. Právě kvůli ozbrojenému konfliktu na Ukrajině podal svoji žádost o mezinárodní ochranu v ČR, a to z důvodu obavy z újmy, která by mu hrozila v případě, že bude nasazen do uvedených bojů. Opakovaně mu bylo doručeno předvolání k nástupu do armády. Obává se nejen ohrožení svého zdraví, ale i života. Dále se domnívá, že splňuje i důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, celá jeho rodina žije na území ČR, matka (rodiče jsou rozvedeni) na základě povolení k dlouhodobému pobytu a nyní zde je i jeho nezletilý bratr. Žalobce by se v případě návratu do vlasti ocitl bezprizorní. Je přesvědčen, že splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Pokud by byl nucen vycestovat na Ukrajinu, jeho život by byl ohrožen nástupem vojenské služby.

Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Zopakovala, že povinnost k nástupu vojenské služby není azylově relevantní, jedná se o státo-občanskou povinnost, která platí i v demokratických státech.

Soud s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1. s. ř. s. rozhodl tak, že žalobcem navržený důkaz aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015, nebude proveden. Soud své rozhodnutí odůvodňuje nadbytečností, neboť informace o Ukrajině, aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí, byly žalovaným opatřeny v dostatečném množství a z různých informačních zdrojů, které lze považovat za transparentní a objektivní a dále s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.

Zástupci účastníků zopakovali a shrnuli své výše uvedené návrhy na konečné rozhodnutí soudu, náklady řízení nežádali.

Soud po zhodnocení provedených důkazů (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí stručně popsal vyhocení politické situace na Ukrajině na přelomu roku 2013 a 2014, která vedla k událostem na Majdanu (kyjevské Náměstí Nezávislosti), kde probíhaly protesty proti vládě bývalého prezidenta Janukovyče a dne 18.2.2014 vláda zasáhla proti demonstrantům, což si vyžádalo oběti na životech a zranění mnoha osob. Dále popsal vývoj politické situace k datu vydání napadeného rozhodnutí včetně popisu bezpečnostní situace, kdy zhoršená bezpečnostní situace přetrvává ve dvou oblastech na jihovýchodě země, Doněcké a Luhanské. Soud konstatuje, že z výpovědí žalobce je zřejmé, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Žalobce neuvedl žádné azylově relevantní potíže v zemi svého původu ani jiné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že byl pro své politické názory a postoje vystaven jakýmkoliv represím. Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci jeho odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je tedy ani výkladem rozšiřovat o důvody další. Jediným a opakovaně tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly žalobcovy obavy vyplývající z obecné zhoršené bezpečnostní situace v zemi a s tím spojená obava z nástupu vojenské služby a jeho nasazení do bojů na jihovýchodě země. Takové obavy však nelze podřadit pod výše uvedené důvody. Soud v tomto směru souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany, je legitimní nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská úmluva), ale i

podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Problematikou služby v armádě, resp. jejího odmítání se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), lze tak odkázat na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004, ze dne 29.3.2004 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Žalobce v tomto směru žádné politické ani náboženské přesvědčení reálně neprojevil ani netvrdil. Podle staršího judikátu - rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29.7.1994, č.j. 6 A 502/94-39 platí, že: *„Povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popřípadě i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě, bez přistoupení dalších skutečností, není ještě pronásledováním z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.“* (dle dříve platné právní úpravy). S odvoláním na učiněná tvrzení žalobce ve správním řízení, použité informace o zemi původu, soud namítané porušení povinností žalovaného ve správním řízení neshledal. Žalobce při seznámení se s poklady pro rozhodnutí žádné námitky či výhrady k nim nevznnesl a sám žádné doplnění podkladů nenavrl. Neprovedení důkazů správním orgánem, které žalobce označil až v tzv. druhém doplnění žaloby, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Konečně žalobcem uváděné obavy byly již opakovaně správními soudy řešeny a výše citovanou judikaturu lze vztáhnout i na posouzení případu žalobce. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12.2005, v němž uvedl, že *„Správní orgán uděluje humanitární azyl v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“*. V rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, se uvádí: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných*

taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné (vzal v úvahu povolený pobyt matky žalobce na území ČR), sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný, když žalobce neuvedl žádné natolik výjimečné nebo vážné okolnosti, které by bylo možné zhodnotit v rámci tohoto institutu. Navíc dle žalovaným citované judikatury NSS nelze ani existenci rodinných vazeb na území ČR považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Lze tak připomenout i rozsudek NSS ze dne 16.11.2005, č.j. 4 Azs 34/2005-60, v němž je uvedeno, že *„Institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi terčem pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě rodinným příslušníkem takové osoby nebo existují jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* Soud má za to, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové

ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Rovněž odkazem na judikaturu uvedl, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, žalovaný opětovně hodnotil i žalobcem uváděné rodinné vazby na území ČR, které dle v napadeném rozhodnutí citované judikatury NSS nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konstatuje, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi jeho původu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil ve vesnici Livčici ve Lvovské oblasti. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na usnesení NSS č.j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25.3.2015, či usnesení č.j. 6 Azs 113/2015-30 ze dne 4.8.2015, ve kterém NSS zopakoval svůj názor dříve vyslovený v usnesení č.j. 7 Azs 265/2014-17, tedy že *„bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno*

upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Dále NSS uvedl s odkazem na svůj dřívější rozsudek č.j. 5 Azs 28/2008-68, že „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Jak je výše uvedeno, žalobce před opuštěním své vlasti bydlel ve Lvovské oblasti, která se nachází v západní části země, která nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena (dle zprávy MZV ČR ze dne 16.4.2014, č.j. 98524/2014-LP, je situace z bezpečnostního hlediska klidná na západě a ve středu země včetně hlavního města Kyjev). Z uvedeného je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání k výkonu vojenské služby – k uvedenému viz výše), nelze proto shledat splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany, stanovené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na případ žalobce lze vztáhnout i závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že „vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR). Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. listopadu 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová